

Gabriela Brodská Se Svým Snoubencem Tiborem Rothem

Na této fotografii můžete vidět mého snoubence Tibora Rotha. Fotografie byla pořízena v Rožňavě na konci 30. let.

Před válkou jsem měla snoubence, byl to spolužák mého bratra ze střední školy. V takovém malém městě jsme se všichni znali. Měli jsme stejné příjmení, i když jsme nebyli příbuzní. Jmenoval se Tibor Roth. Měla jsem velmi šťastné manželství a svého muže jsem měla opravdu ráda, bylo to

vzájemné, ale ten druh lásky, jaký jsem cítila k Tiborovi, to bylo něco, co můžete zažít jen jedenkrát v životě. Byl jediným synem dobře situovaných rodičů. Jeho otec byl ředitelem v jedné menší továrně na likéry v Rožňavě. Byl také akcionářem. Tibor byl levicově orientovaný, přestože nebyl členem Komunistické mládeže, ale vyloženě tíhl k levici.

Během války byl Tibor v budapeštském ghettu. Nějak, nevím jak, napsala mi o tom později jeho teta, která žila v Budapešti, se dostal do Strany Šípových křížů, což byla maďarská fašistická strana - „nyilas keresztetek“. Měl velice dobré povědomí o tom, kdy a kde se budou konat razie a kdy a kdo má být zatčen, takže pak dával anonymní upozornění, varoval ty lidi dopředu. Jenže pak to začalo být podezřelé, protože když někoho přišli sebrat, nikdy toho dotyčného nezastihli doma. Začali ho sledovat, a tak věděl, že je zle. To bylo v únoru 1945. Nechtěl jít ke svým příbuzným, protože to bylo první místo, kde by ho hledali, a on své příbuzné nechtěl dostat do problémů. Schoval se pod jedním mostem v Budapešti. Můžete si snadno představit, že tam v únoru dostal vážný zápal plic. Okolo 10. února Rusové už osvobodili Budapešť. Z posledních zbytků sil se mu povedlo vyšplhat na břeh řeky a tam zkolaboval. Lidé ho naložili na nějakou káru a dovezli do nemocnice. Tam ještě pár dní žil, ale už ho nedokázali zachránit. Pak jsem mu napsala z domova, měla jsem adresu jeho příbuzných, protože jsem mu tam dříve posílala dopisy. A tak mi jeho teta napsala, co se stalo, byla to pro mě hrozná rána.